

Charles Bradley

Dieper en donkerder

Hij was de grote verrassing van 2011, de toen 62-jarige James Brown-imitator met dat bijzondere verhaal. Charles Bradley bleek geen eendagsvlieg. The Screaming Eagle Of Soul trekt al vier jaar volle zalen en het publiek loopt met hem weg. Wat maakt deze eigenwijze zanger zo succesvol en uniek? Een gesprek over Daptone, deep soul en het belang van authenticiteit.

TEKST: SONJA ALFERINK

FOTO'S: PAUL MCGEIVER, ERIC WATERSCHOOT

Charles Bradley staat er wat onwennig bij. "Do you wanna hear one more song?", vraagt The Dap-Kings-gitarist Binky Griptite aan het joelende publiek. De muzikanten maken zich op voor de finale van Daptone's Super Soul Revue op deze uitverkochte North Sea Jazz-zondag. Sharon Jones zingt de eerste noten van Sly's *It's A Family Affair*. Bradley omhelst zijn Daptone-collega maar lijkt gereserveerd, een beetje verlegen zelfs. Alsof hij zich geen raad weet met al die enthousiaste muzikanten en collega-zangers op hetzelfde podium. "Ik vind het lastig om het podium te delen", geeft de soulzanger toe, als ik hem een paar maanden later in Haarlem spreek tijdens zijn herfsttournee door ons land. "Sharon en ik zijn allebei artiesten met heel eigen karakters. 'Sharon likes her stage, I like mine'. Dat gaat op één podium eigenlijk niet goed samen", zegt Bradley. Hij voegt er haastig aan toe wel heel veel respect te hebben voor de artiest die Sharon Jones is.

Charles Bradley is *one of a kind*. Hij was een jongen die eigenlijk te aardig was om het te maken in de muziek. Iemand die avond aan avond applaus in ontvangst nam dat eigenlijk voor iemand anders bedoeld was. Een man met een roerig levensverhaal bovendien. Hij zwierf op straat, kende diepe armoede,

Interview

**“Wij gaan met onze
muziek terug naar de
roots, we halen de
inspiratie uit onze ziel”**

“Het zit in me om veel te geven, ik voel gewoon veel respect en liefde voor mensen”

ziekte en rouw om een overleden broer. Tot hij op 62-jarige leeftijd met een topalbum doorbrak bij een groot internationaal publiek en eindelijk de waardering kon oogsten voor zijn stem, zijn muziek en zijn verhaal.

Hoe kijkt hij zelf terug op die belangrijke wending in zijn leven? Bradley: “Ik ben zo blij dat ik eindelijk mijn eigen muziek kan zingen. Heel lang ben ik veel te bescheiden geweest en stelde ik mijn leven in dienst van anderen. Ik was altijd bezig andere mensen te pleasen tot ik tegen mezelf zei:

‘Charles, als je hier niet mee ophoudt, maak je de hele wereld gelukkig, maar ben je zelf een ongelukkig mens’. Daar gaat mijn liedje *It’s My Turn* ook over. Het zit in me om veel te geven, ik voel gewoon veel respect en liefde voor mensen. Maar het is nu echt tijd om voor mezelf te kiezen.”

Doo-wop scented slice

Het is snel gegaan met de inmiddels 66-jarige zanger uit New York. Bradley’s tweede album *Victim Of Love* uit 2013 overtrof het succes van zijn debuutplaat *No Time For Dreaming*. Muziekcritici én publiek zijn enthousiast over zijn “*Sweet, doo-wop-scented slice of soul-folk – one part Otis, one part James, totally Bradley*”, zoals een recensent van muziekblad Rolling

Stone *Victim Of Love* omschreef. Sinds 2011, het jaar van zijn doorbraak, toert hij vrijwel onafgebroken door Europa en Amerika. In januari van het nieuwe jaar verkent hij met zijn band The Extraordinaires de podia van Mexico. Wat ziet Bradley zelf als de kern van zijn succes? Bradley: “Wij gaan met onze muziek terug naar de roots. We halen de inspiratie uit onze ziel. Muziek moet uit het hart komen, je moet het voelen. Dat is de reden waarom onze sound zo aanslaat. Ik geloof dat echte soulmuziek om die reden dat ook altijd zal blijven doen.”

Die *sound of the roots* is ook de sound van retro-soullabel Daptone Records. In een oud rijtjeshuis in Brooklyn, New York worden authentieke soul- en funkplaten gemaakt in de stijl van de sixties: in essentie simpele liedjes met melodieuze gitaarriffs, groovy baslijnen, veel ruimte voor de blazersectie en de *backing vocals*, gezongen door eigenzinnige artiesten die in hun liedjes verhalen kunnen vertellen. Het is oude, analoge opnameapparatuur die de klanken vastlegt, ver weg van moderne invloeden als synthesizers of computersoftware. De kernwaarden zijn authentieke muziek maken, teruggaan naar de roots van de funk en de soul en geen concessies doen aan commerciële belangen.

De traditionele sixtiessetting past bij Charles Bradley. In vergelijking met andere Daptone-artiesten als Sharon Jones en Lee Fields klinken Bradley’s platen - zeker zijn eerste - dieper en donkerder, zowel qua muziek als in zijn teksten. “Ik voeg de deep soul sound toe aan het label”, zegt hij zelf. De invloed van James Brown, de man met wiens muziek hij decennialang optrad, is vooral zichtbaar in zijn manier van zingen (die schreeuw!) en zijn podiummoves: het spelen met de microfoonstandaard, het neerknielen op het podium met de handen geheven naar de hemel en de sensuele dancemoves. Bradley: “James Brown heeft me als jonge jongen natuurlijk sterk geïnspireerd. Maar Aretha Franklin vond ik ook te gek. En Barbara Streisand: *I love her*, de manier waarop zij *The Way We Were* zingt, *oh my god*, niemand kan dat zoals zij! Diana Ross vind ik ook prachtig en Al Green, Whitney Houston, maar ook The Eagles. En laat ik Cat Stevens niet vergeten (tegenwoordig Yusuf Islam, red.). Ken je dat liedje, *Father And Son*?” Hij begint te zingen: “*It’s not time, to make a change, just relax... Aaah, I love that song!* Als de teksten mooi zijn, maakt het me niet uit tot wat voor genre de muziek zelf behoort.” Met moderne invloeden in de muziek zegt de Amerikaan weinig te hebben. “Wat de nieuwe generatie muzikanten doet, is niet veel anders dan wat wij vroeger al deden”, zegt hij. “Echt, als je goed luistert, verschilt de moderne muziek niet veel van de muziek uit de jaren zestig. Ze durven niet écht te veranderen. Wat ze doen, is er een hoop effecten en

**“En daar
gaat het
uiteindelijk
om: de vrede
in jezelf
vinden”**

synthesizers ingooien en de computer het tempo laten versnellen of vertragen. Dat is het. Ik vind dat weinig toevoegen, het draagt niet bij aan ons oude gevoel van deep soul.”

Verleden

Veel van Bradley's eigen teksten snijden zware thema's uit zijn verleden aan. *Heartaches And Pain* bijvoorbeeld beschrijft het moment waarop hij hoorde dat zijn broer was doodgeschoten. Is het niet moeilijk om pijnlijke emoties uit het verleden steeds te moeten herbeleven door erover te zingen en de vragen die je krijgt tijdens interviews? “Ja, soms is dat moeilijk”, stelt de zanger. “Die diepe, brandende pijn voel ik niet meer elke dag. Maar als bepaalde dingen ter sprake komen, moet ik er toch weer mee bezig zijn en er weer uit komen. Soms sluit ik me er voor af. In interviews heb ik het liefst een echt gesprek waarin de interviewer mij ook vertelt wat hem of haar bezighoudt. *Just let your spirit free and talk*. Dan is het voor mij ook makkelijker om me open te stellen en eerlijk antwoord te geven op persoonlijke vragen.” De track *Why Is It So Hard* van zijn eerste album gaat over hoe hard het leven aan de zelfkant van de Amerikaanse maatschappij kan zijn. Hij zingt: “*It seems like nothing's gonna change, everything still remains the same.*” Twee regels die we kennen van Otis Reddings *The Dock Of The Bay*. Hebben racisme in zijn eigen leven en de kansen die hij kreeg een rol gespeeld? Charles Bradley: “Oh ja, zeker. Als ik gelijke kansen had gehad, had ik op mijn dertigste al in de muziek gezeten!” Hij vervolgt: “Ik heb nog meegemaakt dat ik me niet in dezelfde ruimte als blanken mocht begeven. Afgelopen zomer braken er in Ferguson (in de Amerikaanse staat Missouri, red.) rellen uit nadat de politie een zwarte jongen had doodgeschoten. Er waren nog een paar incidenten. Ik dacht: oh nee, het gaat weer oplaaien.” “Maar”, voegt hij eraan toe: “Het bestaat ook andersom, hoor. We deden tijdens onze laatste Europese tour een show ergens een zwarte buurt. Er kwamen donkere jongens naar ons toe die verontwaardigd aan mij vroegen: ‘Wat doen al die blanke gasten

hier?’. Belachelijk. En laatst vroeg iemand me: ‘Waarom heb jij zoveel blanke vrienden?’. Ik zei: ‘Die behandelen me met heel wat meer respect dan jij!’”

Oceaangeluiden

“*One hour ‘til showtime*”, roept de tourmanager door de gangen van Patronaat. Charles heeft nog geen haast. Hij zit ontspannen op de bank: rustig, open, geïnteresseerd. In niets een prototype ‘ster’. Over hem geen verhalen met drugs, vrouwen of huiselijke wantoestanden. Bradley praat over oprechtheid, waardigheid en respect voor de wereld. Trompettist Billy Aukstik vertelt: “Een paar jaar geleden ging ik naar een van zijn shows kijken. Na het optreden liep hij het podium af en ik had het niet meteen door maar hij kwam heel beslist en bewust op mij af lopen en gaf me een knuffel. Alsof hij een soort connectie voelde. Heel bijzonder.” Tourmanager Doug voegt toe: “Charles is een authentieke ziel. Dichtbij hem zijn is *uplifting*.”

Ook opmerkelijk: na een show trekt The Screaming Eagle Of Soul zich terug om te mediteren. In zijn ‘kamer’ in de tourbus doet hij de gordijnen dicht, de lampen uit en komt hij tot rust. Ver van de opzweepende oude 45's *On CD* waarmee de jongens van de band zich na de show meestal vermaken. “Ik zet een cd met oceaangeluiden op en ga mediteren”, vertelt Bradley. “En dat voelt zó goed. Echt, als je het gevoel hebt dat de wereld te zwaar op je schouders ligt, moet je dit eens proberen. Doe de gordijnen dicht, dim de lichten een beetje en laat die oceaan- en stormgeluiden maar komen. Het is zo fijn, het brengt je naar een soort tijdloze, eeuwige plek. En daar gaat het uiteindelijk om: de vrede in jezelf vinden.” Terug naar de toekomst. Twee albums nam The Soul Of America voor Daptone Records op. Is het tijd voor een derde? “Ja”, zegt Bradley. “Ze wilden eigenlijk dat ik meteen na de laatste tour al zou beginnen. Maar ik ben sinds 2011 non-stop *on the road* geweest. Ik heb het nodig om mijn stem even te laten rusten en om alleen te kunnen zijn.” Lachend: “Mijn zus moet maar zeggen dat ik niet thuis ben. Ik wil even niets. Even gewoon Charles Bradley-time.” 📺